

LIBRIS

We know
books

DANIELLE L. JENSEN

REGATUL PODULUI

Traducere din engleză de
Maria-Mădălina Badea

STORIA
BOOKS

1. LARA

LARA ȘI-A SPRIJINIT coatele pe zidul scund de piatră, cu ochii ațintiți pe soarele ce aprindea totul în jur în timp ce cobora peste vârfurile munților din zare, până la care nu vedeai nimic altceva decât dune pârjolite de soare, scorpioni și câte o șopârlă. Un loc imposibil de traversat fără o cămilă bună, provizii adecvate și o doză sănătoasă de noroc.

Nu că nu fusese tentată să încerce, chiar de mai multe ori.

S-a auzit un gong, iar sunetul a reverberat în tot complexul – unul care, în ultimii cincisprezece ani, a chemat-o în fiecare seară la cină. Însă, de data aceasta, a răsunat prin ea ca o tobă de război. Lara a inspirat adânc pentru a se calma, apoi s-a întors și a traversat terenul de antrenament în direcția palmierilor înalți, cu fusta trandafirică dezmiardându-i picioarele. Toate cele unsprezece surori vitrege se întruneau în același loc, îmbrăcate în rochii de culori diferite, special alese de Maestra Esteticii, astfel încât să le pună în valoare trăsăturile.

Lara ura rozul, însă nimeni nu-și bătuse capul să-i ceară părerea.

După cincisprezece ani de captivitate în complex, seara aceasta avea să fie ultima în care surorile se reuneau aici. Maestrul Meditației le ordonase să-și petreacă ora dinaintea cinei într-un loc preferat, meditând asupra a tot ce învățaseră și tot ce ar putea realiza cu abilitățile dobândite.

Sau, cel puțin, la ce ar obține una dintre ele.

Cea mai slabă adiere a purtat mireasma oazei până la Lara: mirosul fructelor și al frunzișului, aroma cărnii fripte. Dar exista ceva mai prețios acolo decât orice, și anume apa. Complexul se afla pe unul dintre puținele izvoare din mijlocul Deșertului Roșu, dar la mare distanță de rutele caravanelor. Într-un loc izolat. Secret.

Exact așa cum îi plăcea tatălui lor, regele Maridrinei. Și din ce i se spusese despre el, era un bărbat care obținea întotdeauna ceea ce voia, într-un fel sau altul.

Lara s-a oprit la marginea curții de antrenament, unde și-a șters tălpile pline de nisip de gambe, apoi și-a strecurat picioarele în niște sandale delicate cu toc înalt, echilibrul ei fiind la fel de stabil ca în dățile în care purta cizme de vânătoare.

Clic, clic, clic. Tocurile îi răsunau în ritmul bătăilor frenetice ale inimii, în timp ce mergea pe aleea pardosită cu plăci de mozaic și traversa micul pod în acordurile armonioase ale instrumentelor cu strune, care se înălțau peste murmurul apei. Muzicienii sosiseră împreună cu consilierii tatălui ei pentru a asigura atmosfera festivă din seara aceasta.

Se îndoia că urmau să se întoarcă.

Pe spate i se prelingea o picătură de sudoare, iar cureaua care îi ținea pumnalul prins de interiorul coapsei era deja umedă. *Nu vei muri în seara asta, s-a încurajat în șoaptă. Nu în seara asta.*

Lara și surorile ei s-au reunit în centrul oazei, o curte înconjurată de un izvor, care o transformase într-o insulă de verdeață. S-au îndreptat spre masa enormă, acoperită cu mătase și încărcată cu destulă argintărie cât să ajungă pentru cele cel puțin douăsprezece feluri de mâncare care urmau să fie servite. Servitorii, cu toții muți, stăteau în picioare în spatele celor treisprezece scaune, cu ochii ațintiți în pământ.

În timp ce femeile se apropiau, au tras scaunele de la masă, iar Lara s-a așezat fără să-și coboare privirea, știind că perna de nuanța trandafirului avea să se afle sub ea.

Niciuna dintre surori nu a vorbit.

Lara a simțit cum o mână o strânge pe a ei pe sub masă. Și-a permis să se uite în stânga și a întâlnit rapid privirea Sarhinei înainte de a-și întoarce atenția la farfuria ei. Toate cele douăsprezece tinere, în vârstă de douăzeci de ani acum, erau fiicele regelui, fiecare născută de o altă soție. Lara și surorile ei vitrege fuseseră aduse în acest loc secret pentru a fi supuse unui antrenament pe care nicio fată din Maridrina nu îl mai urmărise vreodată. Iar acum antrenamentul era finalizat.

Lara a simțit cum i se strânge stomacul și a dat drumul mâinii Sarhinei, senzația palmei celei mai apropiate dintre surorile ei, rece și uscată, lipită de a sa, făcând-o să-și dorească să-i fie rău.

Când gongul a sunat din nou, muzicienii au amuțit și fetele s-au ridicat în picioare. O bătaie de inimă mai târziu, a apărut tatăl lor, cu părul argintiu sclipind în lumina felinarului în timp ce traversa cărarea spre ele, cu ochii azurii identici cu cei ai fiecărei fete prezente. Sudoarea curgea în râulețe pe picioarele Larei, dar orele de antrenament și-au spus cuvântul și a început să observe toate detaliile: culoarea indigo a hainei, pielea uzată a cizmelor, sabia prinsă la brâu. Și cel mai vag contur al lamei ascunse de-a lungul coloanei sale vertebrale, o sclipire întrezărită când tatăl ei s-a întors ca să ocolească masa.

Bărbatul s-a așezat, iar Lara și surorile ei i-au urmat exemplul fără să scoată niciun sunet.

— Fiicele mele.

Lăsându-se pe spate în scaunul său, Silas Veliant, regele Maridrinei, a zâmbit, a așteptat ca degustătorul personal să

încuviințeze din cap, apoi a luat o lungă gură de vin. Toate tinerele i-au oglindit mișcarea, însă Lara abia dacă a simțit gustul licorii sângerii pe limbă.

— Sunteți comorile mele cele mai de preț, a spus el, fluturând paharul pentru a le include pe toate. Dintre cele douăzeci de progenituri ale mele care au fost aduse aici, voi ați supraviețuit. Faptul că ați reușit, faptul că *ați prosperat* în asemenea condiții este în sine o realizare, pentru că instruirea pe care ați primit-o ar fi fost un test pentru cei mai puternici dintre bărbați. Iar voi nu sunteți bărbați.

Doar pregătirea primită a împiedicat-o pe Lara să-și mijiască ochii. Să arate orice fel de emoție.

— Toate ați fost aduse aici pentru ca eu să pot afla care dintre voi este cea mai bună. Care dintre voi va fi pumnalul meu din întuneric. Care dintre voi va deveni regina Ithicanei.

În ochii lui se citea compasiunea unui scorpion al deșertului.

— Care dintre voi va frânge scuturile de apărare ale Ithicanei, oferind astfel Maridrinei șansa de a se întoarce la gloria ei de odinioară.

Lara a aprobat din cap o dată, odată cu surorile ei. Nu exista nicio senzație de nerăbdare. Cel puțin, nu în ceea ce privește alegerea tatălui lor, care fusese făcută cu câteva zile în urmă. Marylyn stătea la capătul opus al mesei, cu părul auriu împletit ca o coroană în jurul frunții și îmbrăcată cu o rochie din lamé* asortată. Fusese alegerea firească; era inteligentă, grațioasă, frumoasă ca răsăritul soarelui – și la fel de seducătoare ca apusul.

Nu, senzația de nerăbdare era legată de aflarea a ceea ce va urma pentru ele. A fost aleasă cea care avea să fie oferită actu-

* Tip de țesătură cu fire metalice, confecționată de obicei din materiale naturale (mătase, viscoză, bumbac, lână) sau din fibre sintetice (poliester, poliamidă, nailon) (n.t.).

alului prinț moștenitor al regatului Ithicana. Ce rămânea un mister era ce se va întâmpla cu celelalte fiice. Erau de sânge regal, prin urmare valorau ceva.

În ultimele două nopți, toate surorile, inclusiv Marylyn, se adunaseră împreună pe o grămadă de perne, fiecare dintre ele speculând cu privire la soarta lor. S-au întrebat care dintre vizirii regelui le-ar putea lua de soții sau căror alte regate ar putea fi oferite drept mirese. Nici bărbatul, nici regatul nu contau. Singurul lucru care conta era că urmau să fie eliberate din acest loc.

Dar, în toate acele nopți lungi, Lara stătuse pe margine, fără să ia parte la discuții, folosindu-și timpul pentru a-și studia surorile. Pentru a le iubi. Pentru a-și aminti cum se luptase cu fiecare dintre ele la fel de des precum le îmbrățișase strâns. Pentru a-și aminti zâmbetele lor. Ochii lor. Felul în care, chiar și după după ce crescuseră, se adunau ca un grup de cățeluși abia despărțiți de mama lor.

Pentru că, spre deosebire de surorile ei, Lara știa că tatăl lor intenționa să-i permită doar *uneia* dintre ele să părăsească complexul. Și aceea urma să fie viitoarea regină a Ithicanei.

O salată garnisită cu brânză și fructe apetisante a fost așezată în fața Larei, care a mâncat mecanic. *Vei trăi, vei trăi, vei trăi, vei trăi, vei trăi*, își șoptea în gând.

— Din vremuri demult apuse, Ithicana a controlat tot comerțul, construind regate și distrugându-le, de parcă ar fi fost un zeu întunecat, li s-a adresat regele, cu ochi strălucitori. Tatăl, bunicul și străbunicul meu au încercat să distrugă Regatul Podului. Cu asasini, cu războaie, cu blocaje, cu mijloacele pe care le-au avut la îndemână. Dar niciunul dintre ei nu s-a gândit să folosească o femeie.

A zâmbit viclean.

— Femeile din Maridrina sunt docile. Slabe. Nu sunt bune de nimic altceva decât să aibă grijă de casă și să nască urmași. Dar nu și voi douăsprezece.

Lara nu a clipit. Niciuna dintre surorile ei nu a făcut-o și, pentru o clipă, s-a întrebat dacă el își dădea seama că fiecare dintre ele se gândea să-l înjunghie în inimă pentru cuvintele insultătoare. El ar fi trebuit să știe cel mai bine că toate erau capabile de o asemenea faptă.

— Cu cincisprezece ani în urmă, a continuat tatăl ei, regele Ithicanei a cerut ca tribut o mireasă pentru fiul și moștenitorul său. Drept *plată*.

Colțurile buzelor i s-au ridicat într-un rânjel disprețuitor.

— Nenorocitul este mort de un an, dar fiul lui a cerut să ne achităm datoria. Iar Maridrina este pregătită.

Ochii i s-au îndreptat spre Marylyn, apoi spre servitorii care se grăbeau să strângă farfuriile de salată.

În umbra nopții tot mai târzii, Lara a sesizat mișcare. A simțit prezența trupelor de soldați pe care tatăl ei le adusese cu el. Servitorii au reapărut cu boluri aburinde de supă, învăluindu-i pe toți în aroma de scortişoară și praz.

— Lăcomia, aroganța și disprețul Ithicanei față de *voi* îi vor aduce ruina!

Lara și-a lăsat ochii să se desprindă de pe chipul tatălui ei și s-a uitat la fiecare dintre surorile sale. În ciuda pregătirii lor, în ciuda tuturor informațiilor acumulate cu privire la planurile lui, el nu a intenționat niciodată s-o lase pe vreuna dintre ele să trăiască mai mult de o oră după această cină. Cu excepția celei pe care o alesese.

După ce supele au fost așezate în fața lor, tinerele au așteptat ca degustătorul regelui să ia prima înghițitură și să aprobe din cap. Apoi toate și-au luat lingurile și au început să mănânce, supuse.

Lara le-a urmat exemplul.

Tatăl lor credea că inteligența și frumusețea reprezentau cele mai importante calități ale fiicei pe care plănuia să o aleagă. Că fata respectivă avea să fie cea mai iscusită în luptă

și cea mai strălucită strategă. Cea mai talentată în arta amorului. Crezuse că știe care sunt trăsăturile care contează cel mai mult, dar uitase de una.

Sarhina a încremenit lângă ea.

Îmi pare rău, le-a șoptit Lara pe tăcute surorilor ei.

Apoi corpul Sarhinei a început să fie străbătut de convulsii.

Mă rog ca voi toate să găsiți libertatea pe care o meritați.

Lingura de supă din mâna Sarhinei a zburat peste masă, însă niciuna dintre celelalte fete nu a observat. Niciuneia dintre ele nu i-a păsat. Pentru că toate se sufocau, cu spuma prelingându-li-se dintre buze, în timp ce se zbăteau și gâfâiau, prăbușindu-se una după alta în față sau pe spate ori într-o parte. Apoi toate au rămas nemișcate.

Lara și-a așezat lingura lângă castronul gol, uitându-se o dată la Marylyn, care căzuse cu fața în al ei. După ce s-a ridicat, a ocolit masa, a scos capul surorii ei din bol și a înlăturat cu grijă urmele de supă înainte de a i-l așeza cu obrazul lipit de lemn. Când Lara și-a ridicat din nou privirea, tatăl ei stătea în picioare, alb la față, cu sabia pe jumătate scoasă. Soldații ascunși în umbră s-au repezit înainte, încercând să-i adune pe servitorii panicați. Dar toată lumea, *realmente toată lumea*, se holba la ea.

— Te-ai înșelat în alegerea ta, tată.

Lara și-a îndreptat spatele în timp ce se adresa regelui ei. Îl privea ferm, permițând părții întunecate, obscure și egoiste a sufletului său să iasă la suprafață și să-l înfrunte fără teamă.

— Eu voi fi următoarea regină a Ithicanei. Și voi aduce în genunchi Regatul Podului.

LARA ȘTIUSE CE avea să se întâmple în continuare, dar totul părea să se desfășoare atât de repede. Și totuși, era sigură că fiecare detaliu urma să îi fie întipărit în minte până în ziua în care va muri. Tatăl ei și-a băgat sabia înapoi în teacă, apoi s-a aplecat, presându-și degetele pe gâtul celei mai apropiate dintre fete și ținându-le acolo câteva clipe, în timp ce Lara privea impasibilă. Într-un final, a dat o dată din cap către soldații care îi înconjurau.

Bărbații care trebuiau să se descotorosească de Lara și de surorile ei și-au îndreptat în schimb săbiile spre servitori, ale căror guri fără limbi scoteau țipete mute cât încercau să fugă din calea masacrului. Muzicanții au fost răpuși, la fel și ajutoarele din bucătăriile îndepărtate și menajerele care schimbau cearșafurile paturilor în care nimeni nu avea să mai doarmă vreodată. În câteva clipe, a mai rămas doar un grup de soldați loiali regelui, cu mâinile acoperite de sângele victimelor lor.

În tot acest timp, Lara nu s-a mișcat din loc. Doar faptul că știa că era singura fiică rămasă – ultimul cal *pe care se mai putea* paria – a împiedicat-o să fugă în deșertul aflat dincolo de complex, astfel încât să scape din ghearele măcelului.

Erik, Maestrul Armelor, s-a apropiat printre palmieri, cu lama strălucindu-i în mână. Ochii i-au alunecat dinspre Lara înspre surorile ei nemișcate și i-a oferit un zâmbet trist.

— Nu sunt surprins să văd că ai rezistat, gândăcelule.

Era numele de alint pe care i-l dăruise la cinci ani, când sosise aproape moartă din cauza unei furtuni de nisip care se abătuse asupra grupului ei în drumul spre complex.

— Lumea poate fi distrusă de foc și de gheață, dar gândacul supraviețuiește întotdeauna, spusese el. La fel ca tine.

Poate că era un gândac, dar faptul că încă mai respira i se datora lui. Cu două nopți în urmă, Erik o trimisese în curtea de instrucție drept pedeapsă pentru o greșală neînsemnată, iar atunci i-a auzit pe unii dintre oamenii tatălui ei punând la cale moartea sa și a surorilor sale. Un plan condus de Erik însuși. Ochii îi ardeau în timp ce îl privea – bărbatul care îi fusese tată mai mult decât monarhul cu părul argintiu din dreapta ei –, dar nu a spus nimic, nu i-a oferit nici măcar un zâmbet în schimb.

— S-a isprăvit? a întrebat tatăl ei.

Erik a dat din cap.

— Toți au fost reduși la tăcere, Majestate. Cu excepția mea.

Apoi, ochii i s-au îndreptat spre umbrele neatinse de lămpile de la masă.

— Și a lui *Magpie**.

Din acele umbre a ieșit Maestrul Intrigilor, iar Lara a privit cu răceală mâna de om care orchestrase fiecare aspect al serii. Cu vocea nazală pe care o urâse dintotdeauna, *Magpie* a spus:

— Fata a făcut cea mai mare parte a muncii murdare pentru tine.

— Lara ar fi trebuit să fie alegerea ta de la început.

Vocea lui Erik era plată, dar ochii i s-au umplut de durere când au trecut peste fetele răpuse înainte de a se întoarce la chipul ei.

Lara a vrut să întindă mâna după pumnal – cum *îndrăzne* el să le plângă când nu făcuse nimic pentru a le salva? –, dar o mie de ore de antrenament i-au poruncit să nu se miște.

Erik s-a înclinat adânc în fața regelui său.

* Coțofană sau persoană cu un puternic debit verbal (n.t.)

— Pentru Maridrina.
Apoi și-a trecut pumnalul de-a lungul propriului gât.

Lara și-a încheștat dinții și a simțit cum i se întoarce stomacul pe dos, plin de aceeași otravă pe care le-o dăduse surorilor ei. Totuși, nu și-a ferit privirea și s-a forțat să se uite la Erik, care se prăbușise la pământ, cu sângele revărsându-i-se din gât în jeturi mari, până când inima i s-a oprit.

Magpie a ocolit balta de sânge, ieșind complet în lumină.

— Cât dramatism!

Firește, Magpie nu era numele lui real. Îl chema Serin, și dintre toți bărbații și toate femeile care le antrenaseră pe surori de-a lungul anilor, el era singurul care venea și pleca din complex după bunul-plac, manevrând rețeaua de spioni și comploturi a regelui.

— A fost un om bun. Un supus loial.

Din moment ce nu a distins nicio inflexiune în vocea tatălui ei, Lara s-a întrebat dacă vorbea serios sau totul era doar în beneficiul soldaților prezenți. Chiar și cea mai puternică loialitate avea limitele ei, iar regele nu era nici pe departe un conducător naiv.

Ochii mijii ai lui Magpie s-au întors spre ea.

— După cum știi, Majestate, Lara nu a fost prima mea alegere. A obținut aproape cel mai mic punctaj în mai toate disciplinele, singura excepție fiind lupta. Nu-și poate controla temperamentul. Marylyn – a gesticulat spre sora ei – a fost alegerea evidentă. Inteligentă și frumoasă. Maestră în controlul emoțiilor, așa cum a demonstrat *in mod clar* în ultimele zile.

A scos un zgomot în semn de dezgust.

Tot ce a spus despre Marylyn era adevărat, dar astfel de trăsături nu erau singurele care o defineau. Nepoftite, amintirile i-au inundat mintea Larei. Imagini ale surorii ei îngrijind cu atenție un pisoi pipernicit, care acum era cel mai gras din tot complexul. Felul calm în care asculta oricare dintre

problemele surorilor ei, apoi le oferea cel mai potrivit sfat. Sau cum, în copilărie, a dat nume tuturor servitorilor, pentru că i se părea crud ca ei să nu aibă unul. Apoi amintirile s-au risipit, lăsând doar un trup nemișcat în fața ei, cu părul auriu plin de supă.

— Sora mea a fost prea blândă.

Lara și-a întors capul spre tatăl ei, cu inima bătându-i năvalnic în piept în timp ce îl înfrunta.

— Viitoarea regină a Ithicanei trebuie să-i seducă prin orice mijloace conducătorul. Să-l convingă că este lipsită de viclenie și sinceră. Trebuie să-i câștige încrederea cât își folosește poziția la curte pentru a-i afla toate slăbiciunile, până în momentul în care îl va trăda. Marylyn nu era acea femeie.

Tatăl ei a privit-o lung, fără să clipească, apoi a dat cel mai subtil semn de aprobare.

— Dar tu ești?

— Sunt.

Pulsul îi vâjâia în urechi, pielea îi era umedă și rece în ciuda căldurii.

— Nu greșești prea des, Serin, a spus tatăl ei. Dar în cazul acesta cred că te-ai înșelat și că soarta a intervenit pentru a-ți îndrepta greșeala.

Maestrul Intrigilor a împietrit, iar Lara s-a întrebat dacă nu cumva își dădea seama că propria viață îi atârna acum în balanță.

— Cum consideri, Majestate. Se pare că Lara posedă o calitate pe care nu am luat-o în calcul în perioada mea de testare.

— Cea mai importantă calitate dintre toate: cruzimea, a spus regele, studiind-o pentru o clipă înainte de a se întoarce către Magpie. Pregătește caravana! Plecăm diseară spre Ithicana.

Apoi i-a zâmbit Larei de parcă ar fi fost cea mai prețioasă comoară dintre toate.

— E timpul ca fiica mea să-și cunoască viitorul soț.

ÎN TIMP CE grupul se îndepărta, cu flăcările înălțându-se spre cerul nopții, Lara a riscat o singură privire în urmă spre complexul care îi fusese casă, unde focul înnegrea acum zidurile și podelele pătate de sânge, mistuind toate dovezile unui complot care durase cincisprezece ani. Doar inima oazei, unde se afla masa pentru cină, înconjurată de izvor, avea să rămână neatinsă.

Era aproape mai mult decât putea suporta, să își abandoneze surorile adormite, împrejmuite de un inel de foc, inerte și fără apărare până își pierdea efectul amestecul de substanțe pe care li-l administrase. Pulsurile fetelor, care fuseseră încetinite periculos de mult, ar trebui să se întetească, iar răsuflările să le devină evidente pentru oricine s-ar uita cu atenție. Dacă Lara ar fi găsit scuze pentru a zăbovi, astfel încât să se asigure că sunt tefere, nu ar face decât să riște să fie descoperită, iar atunci toate eforturile i-ar fi fost în zadar.

— Nu le dați foc! Lăsați-le prădătorilor să le curețe oasele! îi spusese tatălui ei, cu stomacul strângându-i-se dureros până când regele a râs și i-a dat curs dorinței macabre, lăsându-i surorile să zacă pe masă, servitorii măcelăriți formând un perimetru sângeros în jurul lor.

Așa urmau să se trezească, învăluite în foc și moarte, pentru că aveau o șansă la un viitor doar dacă tatăl lor le credea reduse la tăcere. Lara le va duce misiunea mai departe, în

timp ce surorile ei își vor construi propriile vieți, acum libere să fie stăpâne pe soarta lor. A explicat totul în biletul pe care-l strecurase în buzunarul Sarhinei cât tatăl ei ordonase ca întregul complex să fie răscolit în căutare de supraviețuitori. Deoarece nu putea fi lăsat în viață niciun om care ar putea răspândi zvonuri despre înșelătoria pusă la cale aici, una care avea drept țintă o nuntă în Ithicana.

Îi așteptau multe încercări și primejdii în călătoria prin Deșertul Roșu, dar, exact în acel moment, Lara era convinsă că partea cea mai rea avea să fie să asculte pălăvrăgeala lui Magpie pe tot parcursul drumului. Cum cămila ei era încărcată cu zestrea lui Marylyn, era forțată să călărească în urma Maestrului Intrigilor.

— Din acest moment, trebuie să fii domnița maridriniană perfectă, a instruit-o el, cu o voce care o călca pe nervi. Nu putem risca să te vadă cineva comportându-te nepotrivit, nici măcar cei pe care Majestatea Sa îi consideră loiali.

A aruncat o privire cu subînțeles spre gârziile tatălui ei, care formaseră caravana cu o îndemânare exersată.

Nici măcar unul dintre soldați nu s-a uitat la ea.

Nu știa ce era ea. Ce fusese antrenată să facă. Ce scop avea, dincolo de împlinirea unui contract cu regatul inamic. Dar fiecare dintre ei credea că și-a ucis surorile cu sânge rece. Prin urmare, s-a întrebat cât timp urma să îi mai lase tatăl ei să trăiască.

— Cum ai făcut-o?

După câteva ore de călătorie, întrebarea lui Magpie a smuls-o din gândurile ei. Lara și-a strâns mai bine șalul alb de mătase de jur-împrejurul feței, în ciuda faptului că Maestrul Intrigilor se afla cu spatele la ea.

— Cu otravă, a răspuns Lara, cu o notă acidă în voce.

— Îndrăzneți mai suntem acum că ne credem de neatins! a pufnit el.